

HEADING: *Is there ever room for erring as a film director?*

SUBHEADING: Carina Randløv exposes herself and the artistic process in her satirical sketches, challenging the entire idea of the finished and polished film artwork.

FACTS ABOUT THE REVIEWER/HEARTS

Nanna Frank Rasmussen

A film must have a beginning, a middle, and an ending. It doesn't necessarily have to be in that order; We learned that from Jean-Luc Godard and the French directors associated with the Nouvelle Vague, when they broke with the ancient doctrine of Aristotle in the 1960s.

But can a film also be a film if it isn't finished ... at all?

Carina Randløv experiments with formats and forms of expression in her film titbits "*I Am Not Desperate! 1-5*", to be found at YouTube.

In cooperation with the actor Stina Mølgaard, Carina Randløv has made five sketches in filmic form.

Or are they more like five satiric breaks from the YouTube doomsurfing of modern man (or any gender)? Are each of them a piece of artistic research? Or couldn't they actually be called absurd fillers, to be seen as a reckoning with our culture of perfection?

Yes, yes, and yes.

It's all that and a lot more. What do you want it to be?

Carina Randløv is far more interested in asking questions than in finding smooth answers and serving them on a plate, and that is what is fascinating, but also difficult about the "*I am not Desperate!*" series.

Because while the streaming services flood us with a tsunami of entertainment options, and while old as well as new media platforms fight a bitter fight for our attention, where the deuce are those little films supposed to find their place, and how are they to be noticed?

And do we still have the time and will at all to be challenged to take part in the preparation of that meal that is supposed to give us spiritual nourishment, when so many are fighting to stuff mental fast-food down our throats at no charge?

In recompence, she actually takes her audience seriously by letting us be participants in the game. And that is the fascinating about those little films. Randløv has placed a camera in front of an actor, and then they are talking about what they are making or want to make – the director is off screen. She is behind the camera, i.e. like the audience. This gives us the possibility to experience ourselves as a kind of directors, too.

But when she becomes too pushy, too intrusive and bossy, we can step out of the notion of being the director by proxy and just let ourselves be annoyed together with Mølgaard, who protests when Randløv is pushing her madly. "*Everyone says I do that*" is what you hear the director explain behind the camera, exposing her own self in an adorable and hilarious manner.

Even though we have no idea whether this is true or not, a line made up for the occasion, or whether it is Carina Randløvs authentic statement. And it doesn't matter anyhow, because the borderlands are what interests Randløv.

That is to be seen, too, in the two small films “You look real foolish” (0.56 sec) and “Is there no script?” (02.56), that are also to be found at YouTube. They, however, to a greater extent put into words what artistic project the director is at: Investigating the unknown.

“Sometimes as a director, you don’t know what you’re at, and then you just try”, we hear the director behind the camera say to a fairly frustrated actor. You’ll hardly get closer to the truth about artistic process.

A film review requested by Carina Randløv and written by Nanna Frank Rasmussen, film journalist and president of Danish Film critics association, translation from Danish, February 2022

RUBRIK: *Er der nogensinde plads til at fejle som filminstruktør?*

UNDERRUBRIK: Carina Randløv udstiller sig selv og den kunstneriske proces i sine satiriske skitser, der udfordrer hele ideen om det færdige og polerede filmkunstværk

ANMELDERFAKTA/HJERTER
Nanna Frank Rasmussen

En film skal have en begyndelse, en midte og en slutning. Det behøver ikke nødvendigvis at være i den rækkefølge, som Jean-Luc Godard og de franske nybølgeinstruktører lærte os, da de brød med Aristoteles’ antikke læresætning i 1960’erne.

Men kan en film også være en film, hvis den slet ikke er.. færdig?
Carina Randløv eksperimenterer med formater og udtryksformer i sin små filmbidder ”*Jeg er ikke desperat! 1-5*”, der kan findes på Youtube.

I samarbejde med skuespilleren Stina Mølgaard har Carina Randløv lavet fem skitser i filmisk form. Eller er det mon snarere fem satiriske afbræk i det moderne menneskes doomsurfing på YouTube? Er det kunstneriske undersøgelser? Eller kunne man egentlig ikke kalde dem absurde pausefilm, der skal opfattes som et opgør med vores perfektionskultur?

Ja, ja og jo.

Det er det hele og så er det også alt muligt andet. Hvad vil du have det til at være?

Carina Randløv er langt mere interesseret i at stille spørgsmål end i at finde og servere glathøvlende svar, og det er dette, der er det fascinerende, men også svære ved ”*Jeg er ikke desperat!*”-serien.

For mens streamingtjenesterne oversvømmer os med en tsunami af underholdningsmuligheder, og både gamle som nye medier kæmper en indædt kamp om vores opmærksomhed, hvor pokker skal de små film så finde deres plads og hvordan skal de blive bemærket?

Og har vi overhovedet længere tid og lyst til at blive udfordret til selv at være med til at forberede det måltid, der skal give os åndelig næring, når nu så mange kæmper om at proppe mental fastfood ned i halsen på os uden regning?

Til gengæld tager hun faktisk publikum alvorligt ved at lade os være medspillere i legen. Og det er det fascinerende ved de små film. Randløv har stillet et kamera op foran en skuespiller, og så taler de sammen

om, hvad de laver eller skal lave – instruktøren er off screen. Hun er bag kameraet, altså lige som publikum. Det giver os mulighed for at opleve, at vi også er en slags instruktører.

Men når hun bliver for pushy, for påtrængende og bossy, kan vi træde ud af stedfortræderforestillingen og bare irriteres sammen med Mølgård, der protesterer, da Randløv presser hende helt vildt. *"Det siger alle, at jeg gør"*, kan man høre instruktøren forklare bag kameraet, og det er elskeligt selvudleverende og morsomt. Også selvom vi ikke aner, om det er sandt eller ej, en replik fundet på til lejligheden eller om det er Carina Randløvs ægte udmelding. Og det er også lige meget, for det grænseområderne, der interesserer Randløv.

Det kan man også se i de to små film *"Du ser virkelig fjollet ud"* (0.56. sek) og *"Er der ikke noget manus?"*(02.56), der også kan findes på YouTube.

Men de sætter i højere grad ord på, hvilket kunstnerisk projekt som instruktøren er i gang med: at undersøge det ukendte.

"Nogle gange ved man ikke, hvad man har gang i, og så prøver man bare som instruktør", hører vi instruktøren sige bag kameraet til en noget frustreret skuespiller. Tættere på sandheden om den kunstneriske proces kommer man vel næppe.

(ORIGINAL TEXT, DANISH)

A film review requested by Carina Randløv and written by Nanna Frank Rasmussen, film journalist and president of Danish Film critics association, February 2022